

A dobos minden műfajban otthon érzi magát

Két évvel ezelőtt a világhírű gitáros, Paul Gilbert Budapesten tartotta mesterkurzusát. A kétórás koncert beharangozójában azt írta a *Rockvilág* online magazin: „A koncert dobosa az a **Tóth Tamás** lesz, aki a Wisdom, a Mytra, a Dreamgrave, a Niburta, a Candlelight és a Miskolc Big Band zenekarokból lehet ismerős. A fiatal zenész a Miskolci Egyetem zeneművészeti szakán szerzett diplomát, majd New Yorkban folytatta tanulmányait; később hazajött, és a Miskolci Egyetem mesterképzését is elvégezte.” Az idén ismét a berettyóújfalui zenésztől volt hangos a szaksajtó, mert a Kárpát-medencében ismert Road zenekar tagja lett. A bihari kisváros szülőttével – fiatal kora ellenére – gazdag és sokszínű pályafutásáról beszélgettünk.

– Berettyóújfaluban volt egy rövid időszak, mikor a Republic együttes többször is fellépett – emlékezik a kezdetekre Tóth Tamás. – Ott csápoltam én is a koncerteken. Lenyűgözött a dobos. Vele együtt hoztam a ritmust én is, hol fakanállal, hol botokkal. A másik hatás a strandon ért, melynek egyik medencéje a

művelődési ház mellett van, s onnan kihallatszott, hogy valaki gyakorol. Mondtam a szüleimnek, hogy én is szeretnék dobolni. Másnap beiratkoztam a zeneiskolába, és gyakorlatilag azóta is a zenével foglalkozom. Szilágyi Péter, a zeneiskola igazgatója, az ifjúsági fúvószenekar karnagya számolt velem, rögtön bedobott a „mély vízbe”. Egykettőre ott találtam magam a zenekarban, és sokat kellett tanulnom ahhoz, hogy megfeleljek az elvárásoknak. A városban mindig is nagy hagyománya volt az élő zenének. Első zenekarom a Metatron volt, de itt inkább csak feldolgozásokat ját-

(folytatás a következő oldalon)

ajtaja tárva-nyitva, a lépcsőn alvadt vér nyomai, véres lábnyomok mindenfelé. A kisbalta a holttest mellett hevert, Anna feje kettéhasítva. Váratlanul érthette a támadás. Ördögi erővel sújthattak le rá, és hihetetlen kegyetlenséggel. Biztosra ment az elkövető, többszöri csapást mért a szegény asszonyra.

Bár Jakab a fiához hasonlóan felakasztotta magát, tőle ezúttal megtagadták az egyházi temetést. Két halottat vittek a sírgödörbe egyazon időben, de csak egyikükért szól

a harang. Az egyik utca tömve volt síró, gyászoló, megrendült emberekkel, míg egy sorral arrébb ökörszekéren zötykölődött a másik korporsó. Annak csupán két kutya volt a kísérője, a kis puli meg a korcs.

Aznap éjszaka gyászolt a hold is. A sötét eget magasra csapó lángok világították meg, a szomszéd faluig hallatszott az állatok kétségbeesett bőgése. A falu kijárata felé kézen fogva némán baktatott a múlt és a jövő.

D. Mészáros Elek

portré – szomszédoló

A dobos minden műfajban otthon érzi magát

(folytatás az előző oldalról)

szottunk. Az Abiocore-t nehéz lenne kitörölni az emlékezetből. Színesítette a diákéveket. Már akkor is „mindenevő” voltam: a funkot, a metalcore-t és a jazzt is szívesen hallgattam, játszottam. Egy volt a lényeg: ne gépzene legyen. MATEK-fizikát kezdtem tanulni a helyi gimnáziumban, de szívesebben foglalkoztam zenével. Éreztem, hogy át kell jelentkezni a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolába. Még úgy sem bántam meg, hogy így egy évet vesztettem. Édesapám is csak utólag vallotta be, tartott tőle, hogy elkallódom. Az első félév zárókoncertje után azt mondta: ne hagyj! A debreceni évek alatt nem tudtam részt venni a megyeszékhely könnyűzenei életében. Ezekben az esztendőben inkább tanultam. Sós Tibor a klasszikus képzésben pallérozta a tudásomat, Tóth Zsolti pedig a dobszerkót oktatta. Reggel hatkor nyitott az iskola, és ha tehettem, a tanórák megkezdése előtt is gyakoroltam egy-két órát. Az Abiocore-ról sem feledkeztem meg, ha volt egy kis szabadidőm.

– *Támogatás nélkül nem lenne ilyen gazdag a pályafutása...*

– A szüleim mindenben támogattak, de én sem bíztam semmit a véletlenre. Éjszakára diákmunkát vállaltam, így Miskolcon tudtam egy jó kis dobszerkót vásárolni. Ez volt az első komolyabb hangszerem. Érettségi után volt még egy szakmai évem, amikor csak zenével foglalkoztam, és mellette tudtam tanítani Tiszafüreden a zeneiskolában. A Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetében szereztem meg az alapidplomámat. 2011-ben részt vettem Olaszországban egy nemzetközi

Tóth Tamás elve: ne gépzene legyen

dob- és ütőhangszeres versenyen, ahol dobfelszerelés kategóriában indultam, és harmadik helyen végeztem. Úgy éreztem, komolyabban kellene ezzel foglalkoznom. Szendőfi Péter javasolta, hogy ha tudok, menjek Amerikába, ő is tanult ott, mindenképpen hasznomra válik. Így a diploma utáni évet New Yorkban kezdtem a The Collective School of Musicben. Nem volt hosszú, de annál tartalmasabb. Sikeres volt az online felvételem. Jelezték, hogy ösztöndíjjal felvettek. Sokan segítettek, hogy ez az út létrejöjjön. Az éppen kezdődő mesterfokú képzésemet sem kellett elhalasztani. Így az első félév első felét Amerikában tölthettem. Nem volt olcsó, igaz, akkor még csak 211 Ft volt egy dollár... A repülőjegy, szállás, kaja húzós volt. Az, hogy ösztöndíjat kaptam, nem azt jelentette, hogy ingyen tanulhattam. A tandíjam felét állta az iskola. A szüleim is támogattak, de még más forrásokat is elő kellett teremteni, hogy létrejöjjön az út. Nagyon komoly vízum-ügyintézés volt, másfél-két hónapba telt. Utána pedig irány Amerika!

– *Mit kapott New Yorktól?*

– Azzal kezdődött, hogy elvesztették a csomagomat. Amikor megérkeztem a reptérre, hatalmas betűkkel ki volt írva a nevem. Mondták, adjam meg az elérhetőségemet,

Fotók: magánarchívum

Új zenekarával,
a Roaddal

majd értesítenek, ha előkerülnek a bőröndjeim. Minden töltőm, laptopom, kütyüm a csomagjaimban volt. Öt nap múlva kerültek elő. Szerencsére voltak ott jó fej srácok, akik segítettek. Intenzív három és fél hónap következett. Voltak benne nagy találkozások. Olyanok jártak be a suliba, mint Mike Stern vagy Steve Smith. A társaság nemzetközi és nyitott. Sokakkal a mai napig tartom a kapcsolatot. Sajnos visszamenni még nem tudtam, pedig régóta tervezem. Volt időm bejárni a város nevezetes helyszíneit, de a tanulása volt a főszerep. Nagyon jó módszerrel tanítottak. Az egyik sétán magyar szót hallottam, megfordultam, mondtam, elnézést én is magyar vagyok, honnan jöttetek. Derecskéről, hangzott a felelet...

– *A jazz-impulzus is Amerikában érte?*

– Az már Miskolcon elkezdődött. A Miskolc Big Band csapatában is muzsikáltam. Ez nem csak egy kirándulás volt a jazz világába, mert ma is szeretem ezt a műfajt. A Myrával inkább progresszív rockot játszottunk. A ze-

Az ifjúsági fúvószenekari csoportkép (részlet 2005-ből). Jobb oldalon Szilágyi Péter karnagy, középen hátul Tóth Tamás

nepalotában működött a főiskola és a szakközépiskola is, és ez utóbbinak volt jazz tanszaka is. Jóban voltam a hallgatókkal és a tanárokkal egyaránt, rendszeresen jártam hozzájuk. New Yorkban ez még jobban felerősödött bennem. Jártunk a városba is koncertekre, mert a klubokban élő zene szólt jobbnál jobb zenészekkel. Beültünk a boksza, hozták a sört egy vödörben, abban álltak az üvegek jégkockák között. A zenekar tagjai pedig felváltva énekeltek, mert mindenki másban volt jó. Volt, aki nagyon jó latin énekes volt, a másik a '60-as, '70-es évek rockzenéjét nyomta, a harmadik popot énekelt. Akkor egyedüli magyar voltam a suliban. Össze kellett csiszolódni a többiekkel. Jártunk röplabdázni a Central parkba, voltunk Brooklynban a japán srácoknál házibuliban, és megnéztük a halloweeni felvonulást a sulis előtt. Az iskolában is szinte minden héten tartottak egy-egy koncertet. Volt, hogy egy nevesebb előadó nemcsak maga jött, hanem hozta a zenekarát is. Az amerikai kaland után a Miskolci Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti Intézetében folytattam a mesterképzést. Visszatérésem után az első komolyabb zenekarom a Wisdom volt.

– *A diploma után Budapestre költözött...*

– Session zenész lettem, így több produkciónak is részese lehettem. Még Miskolcon tanultam, amikor elkezdtük a próbákat az ExperiDance-szel. Ezt az előadást, az Omega-musicalt, a *Gyöngyhajú lány balladáját* a mai napig játszuk. Kísértem Tompos Kátyát, Für Anikót, felléptem Bigával, a Kerozinnal és a Nomáddal is. Ez utóbbi csapatban később több mint egy évet aktív tagként játszottam. Ennek a korszaknak a koronája volt, hogy Paul Gilberttel is játszhattam az A38-as hajón. Tavasszal kerestek a Roadból, azt mondták, kisegíteni kellene a nyáron, de utóbb kiderült: komolyabb a dolog, a zenekar tagja lettem. Nemcsak a lemezt vettük fel közösen, hanem elkészültek az új fotók is az együttesrel, és azóta már volt több koncertünk is. Állandó formációról van szó, hiszen 17 esztendő után most történt az első tagcsere az együttesben. Megtiszteltetésnek tartom, hogy Molnár Máté (ének, basszusgitár), Kádár Imre (gitár) és Golyán B. Zsolt „Goya” (gitár) mellett én lehetek a banda dobosa. A Road lett az új zenekarom, mellette nem nagyon lesz időm más produkciókra. Bár ha Paul Gilbert megkérné, hogy működjek közre a koncertjén, ma is szívesen megtenném.

Kocsis Csaba